

[H. C. Hansen.]

løbig skal jeg nøjes med at gøre den bemærkning, at det forekommer mig ejendommeligt, at man mener, at indkomstskatterne for selskaber ikke vil vise stigende tendens. Den højtærede statsminister udtalte forleden dag, at nu gav de sidste to års politik renter, og jeg behøver såmænd ikke at være uenig med ham deri, mange af de offentliggjorte årsregnskaber fra vore store erhvervsvirksomheder og pengeinstitutter, navnlig da de sidste, synes i høj grad at give ham ret; men mon dog ikke også staten skulle få sin rimelige andel heraf? Ellers må der da være noget galt.

Det forekommer mig også egenartet, at man ikke har skønnet indtægterne større, hvad told- og forbrugsafgifterne angår, når man samtidig går ud fra, at forbruget vil vise stigende tendens. Vi må også vende tilbage til skønnet over udgifterne under behandlingen i udvalget. Jeg ved ikke, om man har taget tilstrækkeligt hensyn til den løn- og prisstabilitet, som finansministeren har talt om at han regner med.

Jeg tror også, at man må se lidt nærmere på skønnet over forsvarsudgifterne, hvor overslaget regner med 940 mill. kr. netto, såvidt jeg kan gøre det op i hast. Såvidt jeg kan se, er det et noget mindre beløb end det, vi hidtil har opstillet som mål for vore forsvarsanstrengelser, og det skal jeg ikke angribe ministeren for. På den anden side er jeg dog tilbøjelig til at tro, at dette beløb er rigelig stort, for jeg synes, det er tvivlsomt, om stigningen, der udgør et par hundrede millioner kroner i forhold til indeværende år, virkelig kan opsuges.

Jeg må iøvrigt gøre en lille indskudt bemærkning til finansministeren i denne sammenhæng, en bemærkning, som tager sit udgangspunkt i den betragtning, at vi ikke kan mørklægge forsvarsudgifterne i den grad, at det ikke er muligt klart at tale om, hvorvidt de beløb, der opføres, virkelig kan tænkes anvendt, eller de ikke kan det. Jeg ser, at finansministeren i Kolding den 3. februar har fremsat en udtalelse, der lød således — jeg tillader mig et kort citat —:

„Derfor skal vi ikke have noget af at deltage i konkurrencen om, hvem der kan få flest stemmer ved det kommende valg ved at tale om nedskæring af militæruddgifterne. Det er for billig en udvej.“

Jeg erkender, at finansministeren er gået så stille med dørene, at han end ikke har op-

lyst rigsdagen om, at han allerede har nedskåret det oprindelige skøn med ca. 100 mill. kr., og jeg følger til, at mit parti, hvis stilling til dette anliggende der jo ikke kan herske tvivl om, hvis saglige holdning på dette område ikke kan underkastes nogen tvivl, må forbeholde sig i samråd med den højtærede finansminister under de forhandlinger, som nu skal føres, at se på, om det resultat, som finansministeren ved sin allerede foretagne 100 mill. kr.s nedskæring er kommet til, også svarer til virkeligheden, eller om der ikke her i finansministerens overslag er indflettet en skjult reserve, som vi for vort vedkommende må forbeholde os at inddrage i de skattelettelsesbetragtninger, som den højtærede finansminister selv har lagt op til med sine forslag her i tinget.

Finansministerens oplæg, hvorefter de civile anlægsudgifter var omkring ¼ milliard — 250 mill. kr. —, der skal finansieres over skatter, skal jeg ingen indvending rette imod, men det synes dog berettiget at erindre dette forhold ved en vurdering af statens kapitalbudget — som sådan betegner årsoversigten en opgørelse over statens finansieringsbehov, hvoraf fremgår, at dette finansieringsbehov i indeværende finansår har været 750 mill. kr., der stort set er dækket gennem optagelse af indenlandske statslån. Da nu dette spørgsmål om statens lånebehov i så høj grad interesserer finansministeren, og da både han og andre medlemmer af den høje regering gentagne gange har givet befolkningen det indtryk, at dette lånebehov er for stort, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger i denne sammenhæng. Finansministeren opererer almindeligvis med bruttotal, og han giver herigennem — jeg tror, han selv vil erkende det — befolkningen et altfor stærkt indtryk af en voldsom gældsætning fra statens side. Jeg går ud fra, at formålet hermed er at overbevise befolkningen om, at staten hverken har råd til eller mulighed for at fortsætte boligstøttelovgivningen, og derfor er spørgsmålet meget vigtigt, ikke mindst da mit parti ikke er enigt med regeringen i denne betragtning. Mon ikke det har betydning at oplyse dette høje ting om, at af de 750 mill. kr., som staten har lånt på det indenlandske marked i det forløbne finansår, er de 340 mill. kr. anvendt til afdrag på indenlandsk statsgæld og mere end 180 mill. kr. anvendt til afdrag på udenlandsk statsgæld. Det vil altså sige, at nettolåneoptagelsen